

KAPITEL VII

Vårt väsens mångfald och frånvaron av ett bestående "jag" – Fem betydelser av ordet "jag" – Olika personligheter och tycken för och emot – Värdefulla och värdelösa personligheter – Magnetcentrum och vice förvaltare – Indelning av en själ i "jag" och "X" – Den falska personligheten – Vad är "jag"? – Studiet av den falska personligheten såsom ett medel att lära sig att minnas sig själv – Ansträngningar att kämpa emot den falska personligheten – Behovet av kontroll – Den falska personligheten och negativa känslor – Vad är pålitligt och vad är opålitligt i en själ? – Lidandet och dess bruk – Att inte urskillningslöst säga "jag" – Den falska personligheten förvränger systemets ideer – Ett eller flera främsta särdrag – Nödvändigheten av att känna egna svagheter – Den statiska trekraften – Värdering – Faran för att bli tudelad – Kristallisering.

F NÄR VI FRÅGAR HUR VI SKALL BLI MINDRE MEKANISKA, får vi veta att vi skall vara mer vakna. När vi frågar hur vi skall vakna, blir svaret att vi inte skall vara identifierade, och när vi frågar hur vi skall göra för att inte vara identifierade, blir svaret att vi skall minnas oss själva. Detta tycks gå runt i cirkel, så att varje metod är ett motstycke till en annan. Kan vi få någon ytterligare hjälp i våra försök att tillämpa någon av dessa eller allesammans?

S. Det stämmer inte helt och hållet, eftersom vart och ett av dessa försök har sina egna särdrag och sin egen smak. De är alla olika. Det är nödvändigt att försöka från alla möjliga håll för att bryta ner muren. Det är en mycket hög och mycket hård mur, som vi skall bryta ner.

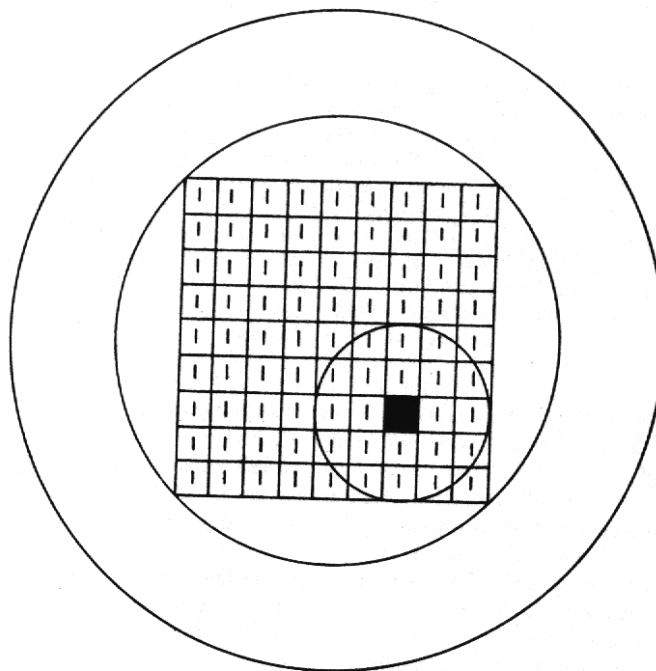
Men det är vad vi börjar med – vi börjar med vår mångfald. När jag först talade om de många "jagen" inom oss, sade jag att nya "jag" dyker upp i varje ögonblick, styr saker en kort stund och försvinner, och många av dem möts aldrig. När man inser att man inte är en enda, att man är många, att man kan veta något med säkerhet på morgonen och inte veta något om det på eftermiddagen, då utgör denna insikt begynnelsen. Jag menar inte att om vi inser denna mångfald, så kan vi förändra den och bli annorlunda; men insikten är första steget.

F. Jag inser inte varför olika tyckanden skulle innebära olika "jag" eller

grupper av "jag".

S. Därför att ett och samma "jag" skulle vara identiskt. När ni säger "jag", tänker ni på det hela. I själva verket är det bara en liten del av er. Vi kan finnas till endast därför att vi inte kan sätta in hela vårt kapital i varje "jag", ty då skulle vi ruineras. Vi sätter in småslantar. Våra "jag" är småslantar. Antag att ni har en viss summa pengar, allt i småslantar. Varje gång ni säger "jag", använder ni en liten slant. Det är misstag; också sådana vi är nu är vi värda mer än en liten slant.

I detta system kan man använda ordet "jag" på fem sätt, fem olika nivåer. I sitt vanliga tillstånd är människan en mångfald av "jag"; detta är den första betydelsen. När en människa beslutar arbeta, framträder ett "iakttagande jag" eller en grupp av sådana (visas med svart på figuren); detta är den andra betydelsen. Den tredje betydelsen, som anges med den minsta cirkeln, hänför sig vice förvaltarens uppträdande. Han styr ett antal "jag". Den fjärde betydelsen, som anges med den mellersta cirkeln, avser förvaltarens framträdande. Han styr alla "jag". Den femte betydelsen avser husbonden. Han återges i figuren med den stora cirkeln utanför, efter-

som han har en tidkropp. Han vet det förflutna och även framtiden, även om det måste finnas olika grader i detta.

F. Är det möjligt att öka antalet "jag", som är intresserade av arbetet?

S. Vi har tillräckligt med "jag", de ökar av sig själva. Meningen är att förbinda dem med varandra och hjälpa dem att bli ett enda "jag", som är intresserat av arbetet. Om många olika "jag" är intresserade och inte vet om varandra, kan ett "jag" eller en grupp "jag" göra en sak och ett annat "jag" eller annan grupp "jag" göra något annat utan att veta om det. Ni kan säga "jag" om er själv endast för ett bestämt ändamål; självstudiet, studiet av systemet, självverinring och så vidare. I andra ting måste ni inse att detta egentligen inte är ni utan endast en liten del av er, för det mesta något inbillat. När ni lär er att urskilja detta, när det blir nästan en vana (i betydelsen av något beständigt), kommer ni att känna av er själv rätt. Men om ni alltid säger "jag" om allt utan urskillning, så bidrar det endast till era mekaniska tendenser och förstärker dem. Och hur mycket är det inte vi gör utan att alls vilja göra det! Vi måste göra det ena och det andra, tänka detta, känna detta, och så tar det ena efter det andra all vår energi, och inget blir kvar till det verkliga arbetet.

Jag sade i den första föreläsningen att dessa hundratals och åter hundratals "jag" bildar vissa grupper, vari flera "jag" samarbetar. Somliga av dessa grupper är naturliga, andra är konstlade, och några är rent av sjukliga. Den första naturliga indelningen av "jag" göres enligt funktioner: tanke, känsla, instinkt och rörelse. Men förutom dessa finns det många andra indelningar, som kan kallas olika personligheter.

F. Vilken är skillnaden mellan personligheter och "jag"?

S. Man kan säga att personligheter består av olika "jag". Envar kan finna flera personligheter inom sig, och det verkliga självstudiet börjar med studiet av dessa olika personligheter, eftersom vi inte kan studera "jag" – de är för många. Men med personligheterna är det lättare, ty varje personlighet eller grupp av "jag" betyder någon särskild böjelse, en särskild tendens eller ibland en motvilja.

F. Finns det några särskilda iakttagelser man kan göra för att se personligheter?

S. Det hjälper att studera sådant ni särskilt tycker om. Om ni till exempel finner något som ni avgjort tyckt om livet igenom alltsedan barndomen, så inser ni att det finns en viss personlighet uppbyggd omkring detta. Vi är varelsen av tycken; vi tycker om alla slags ting, men det är endast ett visst antal ting vi verkligen tycker om. Genom att studera dessa finner man personligheter.

F. Är alla personligheter knutna till sådant man tycker om och inga till sådant man tycker illa om?

S. Jag tror inte att normala människor har sådant de tycker mycket illa om. Sådant man ogillar är vanligen tillfälligt, så lita inte på det. Men det finns

saker ni alltid har tyckt om, och det finns vissa andra ni inbillar er att ni tycker om.

Personligheter kan vara sinsemellan mycket olika. Vissa bygger på verkliga fakta och verkliga tycken och böjelser, medan andra bygger på inbillning och på felaktiga uppfattningar om en själv. Det är därför nödvändigt att urskilja personligheter, som på något sätt kan användas, från sådana som inte kan användas för självutvecklingen och därför måste förstöras eller åtminstone dämpas.

F. Det förefaller mig som om personligheter försvann för långa tider.

S. De försvinner inte, de bara träder i bakgrunden. Om de bara är tillfälliga "jag", kan det hända att de försvinner, men personligheter försvinner inte så lätt, även om de kan döljas för vår åsyn. Eller det kan hända att de offras, ty ibland måste flera personligheter offras för att en skall få framträda.

F. Hur tar man reda på vilka personligheter som är verkliga och vilka som är inbillade?

S. Livet prövar personligheterna. Antag att ni tror att ni tycker om något väldigt mycket och att livet sedan sätter er i förhållanden, där ni får njuta av det som ni trodde att ni tyckte om, men ni finner att ni inte alls njuter av det utan endast inbillade er att ni tyckte om det. Då kan ni inse att denna personlighet var inbillad.

F. Vad är det som bestämmer att en personlighet eller en grupp av "jag" är värdelös och borde utmönstras?

S. Personligheter kan indelas. Självutvecklingen börjar med magnetcentrum, det vill säga en grupp "jag" eller en personlighet som är intresserad av vissa ting. När en människa träffar på en skola, börjar hennes magnetcentrum samla praktisk och teoretisk kunskap och erfarenhet, som härrör från studiet av varat, och på detta sätt blir det med tiden vice förvaltare. Vid sidan om denna personlighet finns det andra personligheter, varav somliga kan utvecklas och somliga inte alls stämmer överens med det. Några personligheter kan alltså delta i arbetet, medan andra är neutrala, och så länge dessa inte står i vägen, kan de få vara kvar en tid, och åter andra måste utmönstras. När magnetcentrum förvandlas till vice förvaltare, fattar man vissa beslut, formulerar man ett visst mål, åtar man sig ett visst arbete. Då kan man finna ut vilken personlighet som kan arbeta med en och vilken som inte kan det. Om en personlighet är emot ens mål och kan skada det eller inte vill nå det eller inte vet något om det, så kan den uppenbarligen inte arbeta med vice förvaltaren. De kan alltså mönstras ut, men först måste man känna dem. När sedan personligheterna ordnas och grupperas runt magnetcentrum – vilket betyder vice förvaltaren – får de en inverkan på väsendet genom sin blotta tillvaro.

F. Är vice förvaltaren samvetet?

S. Samvetet deltar i bildandet av vice förvaltaren, men man kan inte säga att det *är* vice förvaltaren, ty samvetet är något mycket större.

F. Finns det något samband mellan magnetcentrum och medvetandet?

S. Ja, men inte ett direkt sådant: det finns flera olika tillstånd dem emellan. Det är bättre att säga att magnetcentrum är den jord i vilken det bestående "jaget" groer. Genom åtskilliga förvandlingar blir magnetcentrum mycket senare det bestående "jaget". Det är fröet till det bestående "jaget", men endast fröet – det måste först bli något helt annat.

Sök nu förstå den indelning som är den allra viktigaste för praktiskt bruk. Det är indelningen (vad gäller mig) i "jag" och "Ouspensky". Vad är "jag"? Vi har inget bestående "jag" i motsats till "Ouspensky". Men allt vårt intresse för systemet, alla våra ansträngningar med självstudium och självutveckling, och allt det som ibland kallas det "iakttagande jaget" – allt detta är "jagets" begynnelse. Allt det övriga är "Ouspensky" eller "den falska personligheten". "Ouspensky" är vår inbillade uppfattning om oss själva, ty däri lägger vi in allt vi tror om oss själva, vilket i allmänhet är inbillat. Allt studium utmynnar i att studera denna inbillade uppfattning och att skilja oss ifrån den. För närvarande kan ni därför kalla er värdering av systemet för "jag". Detta är "ni". Ur er inställning till systemet, ert arbete med systemet, intresse för systemet kan "jaget" växa. På denna grundval kan ni skilja "jaget" från den falska personligheten. Det finns ingen garanti för att detta är absolut riktigt, men denna metod har ett stort praktiskt värde.

Den falska personligheten är alltid emot arbetet för självutveckling och fördärvar arbetet för alla andra personligheter. Den kan aldrig vara till gagn.

F. Vad är det för skillnad mellan verkliga personligheter och den falska personligheten?

S. Ni blandar ihop två indelningar, som är helt olika och finns på olika skalor, alltså inte kan jämföras. Personligheter (i flertal) omtalas i samband med väsendet, ty jag sade att personligheten kan indelas i de olika personligheter den består av. Indelningen i väsen och personlighet är för närvarande blott teoretisk och användbar endast såsom princip, ty det är svårt att se väsendet hos en själv. Vi känner inte våra personligheter, så vi börjar studera från båda hållen. Vi studerar först den personlighet som hänger samman med arbetet och som har utvecklats ur magnetcentrum; och sedan studerar vi den falska personligheten, enligt en helt annan skala. Den falska personligheten står emot "er", den är er falska uppfattning om er själv – just det som ni *inte är*. Denna indelning är praktisk, ty det är nödvändigt att veta med bestämdhet hurudan er falska personlighet är.

Ni får alltså inte blanda ihop den falska personligheten med personligheter, ty även om dessa inte är särskilt verkliga, kan de bygga på verkliga böjelser, verkligt tycke och smak, medan däremot den falska personligheten är alltigenom falsk och rent av kan låtsas tycka om något "ni" tycker illa om eller tycka illa om något "ni" verkligen tycker om. När ni talar om den falska personligheten, fattar ni "ni" såsom existerande och den falska personligheten såsom icke existerande; när ni talar om personligheter, utesluter ni den falska personligheten ur resonemanget och dryftar olika indelningar av det som ni anser vara "ni själv".

Den falska personligheten får inte bli bara ett ord. Alla, som talar om den, måste ha någon bild av sig själv i den falska personlighetens våld. Endast om denna term används så, kan den ge något resultat.

F. Kan ni säga mer om vad "jag" är?

S. "Jag" är endast något antaget; vi vet inte vad "jag" är. Men "Ouspensky" känner jag, och jag kan studera honom i alla hans yttringar. Jag måste således börja med "Ouspensky". "Jag" är något svårfångat och mycket litet; det finns endast som en potentialitet. Om det inte växer, kommer den falska personligheten att fortsätta att styra allt. Många gör misstaget att tro att de vet vad som är vad. De säger "det här är jag", när det i själva verket är den falska personligheten. Detta hänger i allmänhet samman med vår förmåga att spela roller. Det är en mycket begränsad förmåga; vi har i allmänhet omkring fem eller sex roller, antingen vi iakttar det eller inte. Det kan hända att vi märker en viss, alldeles missvisande likhet mellan dessa roller och då, medvetet eller omedvetet, drar slutsatsen att det där bakom dem finns en bestående individualitet. Vi kallar denna "jag" och tror att den ligger bakom alla yttringarna, när den i verkligheten är en inbillad bild av oss själva. Denna bild måste studeras. Det är omöjligt att ha någon praktisk kunskap om sig själv, om man inte känner sin falska personlighet. Så länge vi tror att vi är en, är alla våra definitioner felaktiga. Först när en människa vet att alla hennes avsikter, önskningsar och så vidare inte är verkliga, att de är den falska personligheten, först då kan hon också få ut något. Detta är det enda möjliga praktiska arbetet, och det är mycket svårt. Den falska personligheten måste försvinna eller åtminstone göras maktlös att hindra vårt arbete. Men den kommer att försvara sig och kommer inte att ge upp så lätt. Att arbeta är att kämpa med den falska personligheten, som kommer att slå tillbaka, främst genom att ljuga, ty lögnen är dess starkaste vapen.

F. Om ni säger att det som kallas "jag" är något inbillat, vad menar ni då med "jag-" eller "självmedvetenhet"? Vilket "jag" kan vara medvetet?

S. Jag såsom skilt från icke-jag. "Jag" – och det här bordet. När jag sade att "jag" är något inbillat, menade jag det i bemärkelsen av en mental bild

vi har av oss själva, av vad vi tror om oss själva. När jag säger "Ouspensky", är det en utsmyckad "Ouspensky", gjord att se ut för vad han inte är. Jag tillägger honom mycket han inte äger. Jag känner inte hans svagheter. Förutsättningen för att det verkliga "jaget" skall växa är att göra sig av med "Ouspensky", inte att identifiera sig med honom.

F. Är "jag" aldrig verkligt annat än i samband med ansträngning?

S. "Jag" kan finnas endast i tillståndet av jagmedvetenhet, och varje ögonblick i arbetet med att skapa jagmedvetenhet betyder ansträngning. Inget kan "hända" av sig självt. Om vi förändrar vårt vara, kommer saker och ting att bli annorlunda, men i detta tillstånd kan ingenting bli annorlunda.

F. Det tycks mig som om den falska personligheten vore det enda som kunde anpassas till någon ny omständighet; den kan spela en ny roll och göra det bekvämare för sig.

S. Den falska personligheten anpassar sig egentligen inte. Att anpassa sig betyder i vanlig bemärkelse att handla mer eller mindre kontrollerat. Den falska personligheten reagerar annorlunda, i enlighet med vad den är, men den kan inte anpassa sig. Och den gör det inte nödvändigtvis bekvämare för sig – man kan inte lita på den. Ni måste förstå att ni inte har den ringaste kontroll över den falska personligheten. När vi börjar se den, inser vi att den styr allt och att inget kan styra den. Ni kan därför inte kalla det anpassning. Ni måste inom er själv skilja mellan det ni kan styra och det ni inte kan styra. Det ni inte kan styra hör till den falska personligheten, och det ni kan styra hör till er.

F. Hur kan man komma till rätta med den falska personlighetens bedrägeri?

S. Först måste ni känna alla dess särdrag, och sedan måste ni tänka rätt. När ni tänker rätt, kommer ni att finna sätt att komma till rätta med den. Ni får inte rättfärdiga den; det är på rättfärdigande den lever; rättfärdigande och rent av förhärligande av alla sina egenskaper. I varje stund av vårt liv, också i stilla stunder, rättfärdigar vi den alltid, anser den berättigad och finner alla möjliga ursäkter för den. Det är detta jag kallar felaktigt tänkande.

När vi studerar den falska personligheten, börjar vi alltmera se maskinmässigheten. Parallellt med insikten om vår maskinmässighet studerar vi hur vi kan taga oss ur den genom att skapa något som inte är maskinmässigt. Hur kan vi göra det? Först måste vi tänka på vad vi vill ha, skilja det viktiga från det oviktiga. Att arbeta med sig själv, vilja lära känna sig själv och ideerna om arbetet, kampen med att skapa medvetandet, inget av detta är maskinmässigt – det kan vi vara vissa om. Och om vi ser det ur denna synvinkel, kommer vi att se mycket inom oss som är inbillat. Dessa inbillningar är den falska personligheten – inbillade känslor, inbillade

intressen, inbillade uppfattningar om oss själva. Den falska personligheten är ytterligt mekanisk, så här har vi åter igen indelningen i medvetet och mekaniskt. Denna mekaniska del av oss bygger främst på inbillning, på felaktiga uppfattningar om allt och framför allt på en felaktig uppfattning om oss själva. Vi måste inse hur mycket vi är i den falska personlighetens våld och i inbillningars våld, vilka inte har någon verklig tillvaro, och vi måste skilja det vi verkligen kan lita på från det som är opålitligt inom oss. Det kan tjäna som en begynnelse.

När vi känner oss själva bättre, kommer detta att hjälpa oss att vakna.

F. Menar ni att vi måste studera vår falska personlighet genom att samla material, iakttagelser?

S. Genom att dela er själv, genom att inte säga "jag" om allt. Ni kan egentligen använda ordet "jag" endast ifråga om de mer medvetna delarna av er själv – viljan att arbeta, viljan att förstå, insikten om att ni inte förstår, insikten om er maskinmässighet; detta kan ni kalla "jag". "Jaget" börjar växa endast i samband med studiet, arbetet med en själv; annars kan det inte växa och blir det ingen förändring. Ett bestående "jag" kommer inte på en gång. Alla de skenbara "jagen" försvinner så småningom, och det verkliga "jaget" växer sig allt starkare, främst genom själv-
erinring.

Själverinring i bemärkelsen av enbart medvetenhet är mycket bra, men allteftersom ni fortsätter, blir den förbunden med andra intressen, med det ni vill ha. Som det nu är, minns ni det ena stunden och glömmer det sedan en dag eller en vecka; men det är nödvändigt att minnas det hela tiden.

F. Är syftet med själverinring att gradvis upptäcka det bestående "jaget"?

S. Inte upptäcka; bereda marken för det. Det bestående "jaget" finns inte där. Det måste växa, men det kan inte växa, när det är helt täckt med negativa känslor, identifiering och annat sådant. Ni börjar med att bereda marken för det.

Men, som sagt, först och främst är det nödvändigt att förstå vad själverinring är, varför det är bättre att minnas sig själv, vad det får för verkningar och så vidare. Detta behöver man fundera på. Dessutom: när man försöker minnas sig själv, är det nödvändigt att upprätthålla förbindelsen med alla de andra ideerna i systemet. Om man tar en sak och utelämnar en annan – om man till exempel arbetar på allvar med själverinring utan att känna till idén om uppdelning i många "jag", så att man uppfattar sig som en enda (som en enhet) – så kommer själverinringen att ge fel resultat och kan rent av omöjliggöra utvecklingen. Det finns exempelvis skolor eller system, som faktiskt bygger på den falska personligheten och kamp mot samvetet, även om de inte formulerar det så. Sådant arbete måste förvisso ge fel resultat. I förstone skapar det styrka av ett visst slag, men det omöj-

liggöret utvecklingen av högre medvetenhet. Den falska personligheten antingen förstör eller förvränger minnet.

Själverinring är något som måste byggas på *rätt* funktion. Samtidigt som ni arbetar med det, måste ni arbeta med att försvaga den falska personligheten. Från början föreslås och förklaras arbete på flera linjer, och allt måste hänga samman. Ni kan inte göra ett och avstå från ett annat. De är alla nödvändiga för att skapa denna rätta sammansättning, men främst måste komma förståelsen av kampen med den falska personligheten. Antag att man försöker minnas sig själv och inte vill göra ansträngningar emot den falska personligheten. Då kommer alla dess egenskaper att göra sig gällande, så att den säger, "Jag tycker inte om de här människorna", "jag vill inte det här", "jag vill inte det där" och så vidare. Sedan blir det inget arbete utan raka motsatsen. Som jag sade, om man försöker arbeta på detta felaktiga sätt, kan det göra en starkare än man var förut, men i så fall gäller att ju starkare man blir, desto mindre blir möjligheten till utveckling. Fixering före framkallning – däri ligger faran.

F. Är det något som man måste vara på sin vakt emot?

S. Javisst. Endast en liten del av er vill själverinra, och andra personligheter eller "jag" vill det inte alls. Det är nödvändigt att finna dem och blottlägga dem, att se vilka som är användbara för detta arbete, vilka som är likgiltiga och vilka som sover så djupt att de inte vet något om det. Syftet är att få kontroll över ens "jag" eller personligheter, att bli i stånd att framkalla någon av dem, att ordna dem på visst sätt. Det "jag" som har kontrollen är inte något av dem som ni nu har. Denna idé om bildandet av det verkliga "jaget" är synnerligen viktig; det kan inte bildas av en slump. I de flesta fall är vi nöjda med en filosofisk uppfattning om "jaget"; vi tror att vi har det och inser inte att vi faktiskt övergår från ett "jag" till ett annat.

F. När man betraktar sådant man tycker om och sådant man ogillar, hur kan man då skilja mellan vad som är verklig och falsk personlighet?

S. Utgå från insikten att allt är falsk personlighet och försök sedan komma underfund med vad som inte är det. Ni kan inte göra det andra före det första. Först måste ni förstå att allt är falsk personlighet, och när ni blivit övertygad om detta, kanske ni kan finna vad som är "ni själv". Fortsätt att iakttaga. Arbetet begynner från den stund man inser att *man inte är*. När det tränger igenom allt, när det blir en insikt, då är det produktivt arbete. Men när man tänker på sig själv som "jag" (det hela), då är det inte produktivt arbete.

Ni måste förstå att den falska personligheten är något mycket svårångat. Den är en enda, den består inte av olika personligheter; men samtidigt innehåller den sinsemellan motsägande och oförenliga drag, egen-

skaper, som inte kan yttra sig samtidigt. Det betyder inte att ni kan se hela er falska personlighet i en och samma stund. Ibland kan ni se mer av den, vid andra tillfällen yttrar sig vissa drag av den vart för sig.

Det måste också ihågkommas att den falska personligheten ofta är ganska tilldragande eller rolig, i synnerhet för människor som lever i sin falska personlighet. När ni börjar förlora er falska personlighet, när ni begynner kämpa med den, kommer människor att inte tycka om er. De kommer att säga er att ni har blivit tråkig.

F. Hur kan man avgöra vad som *inte* är den falska personligheten.

S. Något som den falska personligheten inte kan göra är ansträngningar. Det är det enklaste sättet att komma till visshet, om ni tvivlar. Den falska personligheten försöker alltid göra allt så lätt som möjligt, väljer alltid det som kräver minst ansträngning. Men ni måste inse att ni inte kan lära er något eller förändra något utan ansträngning. När ni finner ett "jag" eller en grupp "jag", som är beredda att anstränga sig, betyder det därför att de inte hör till den falska personligheten.

F. Kan man förvärva en ny falsk personlighet med avseende på systemet?

S. Om man inte tänker på eller förstår den falska personligheten och om man bedrar sig själv i tron att man arbetar, kommer man inte att förvärva en ny falsk personlighet, utan den falska personligheten kommer att växa. Den måste alltså hållas åt sidan, om inte förstöras, strax efter att man börjat.

F. Min uppfattning om mig själv får mig ofta att tycka att jag inte är rätt värderad, och därför lider jag på grund av min bild av mig själv.

S. Ja, men tänk inte på bilden; ni måste bara minnas riktningen. Ni kan ha fel i era tankar om er själv, men det är inte viktigt. Kom endast ihåg: riktningen måste vara den rätta; ni kan inte komma någon vart utan att veta vart ni är på väg. Ni kan se er inbillade bild av er själv endast från den rätta punkten, och den rätta punkten är riktningen. Det finns ingen annan punkt, varifrån ni kan se den.

F. Skulle ni åter igen kunna säga vad det är som för närvarande innehar det verkliga "jagets" plats?

S. Viljan att veta. Ur denna kommer det verkliga "jaget" att växa, om det alls gör det. I början är det svårt att definiera, det är målet. Om ni förbinder er själv med ett visst arbete, med ett visst system, börjar det växa; men det kan inte växa av sig självt blott genom lyckliga omständigheter.

Det är mycket enkelt att konstatera att vi inte har något bestående "jag". Försök minnas er själv i femton minuter; detta kommer att visa graden av ert vara. Om ni hade ett bestående "jag", skulle ni kunna minnas er själv i femton timmar! Det hela är egentligen mycket enkelt, men vi har inte några nycklar till vår maskin. Om vi hade nycklarna, vore det lätt att

öppna den och se vad som finns inuti och att sedan skilja det inbillade från det verkliga. Men också detta är något vi måste lära: vi är alltför vana vid det överkliga.

Alltså måste ämnet för vårt studium vara den falska personligheten, som alltid finns där. Endast om man känner den i alla sina yttringar, kan man urskilja vad som är "jaget". Vi är identifierade med vår inbillade bild av oss själva, och det är ett mycket farligt slag av identifiering.

F. Hur kan man börja urskilja vad som är verkligt?

S. Det kan ni inte. Men ni kan urskilja vad som är överkligt, på samma sätt som ni urskiljer sanning och lögn. Det behövs inte filosofi; fatta det enkelt. Vi måste först tillämpa urskillning på enkla ting. Inbillningen spelar en mycket viktig roll i vårt liv, eftersom vi tror på den. Det verkliga kan växa endast på bekostnad av det inbillade. Men i det vanliga livet växer det överkliga på bekostnad av det verkliga.

F. Jag förstår inte riktigt uppdelningen mellan arbetet och det vanliga livet.

S. Förhållandet mellan det personliga arbetet och livet är exakt förhållandet mellan det bestående "jaget" och den falska personligheten. Arbetet är det bestående "jaget" i väsendet, och det vanliga livet är den falska personligheten. När ni förstår vad det bestående "jaget" är, när ni är medveten om er själv och har bestående kontroll, då är detta arbete. För närvarande lever ni i den falska personligheten.

F. Jag finner det svårt att inse skillnaden mellan "jag" och "fröken B".

S. Som jag just sagt, är i indelningen i "jag" och "fröken B" praktiskt taget allt "fröken B". "Ni" kan växa ifrån "fröken B" endast genom ert intresse för systemet, ty det verkliga "jaget" kan inte växa ur något annat. Utan dessa ideer, utan detta intresse blir det aldrig någonting av allt det material som finns där, ty detta intresse håller det kvar i en viss linje, i en viss riktning. Först studerar ni, iakttar ni er själv och så vidare. Sedan, efter en tid, om ni arbetar, framträder "jaget" en sekund från tid till annan, men ni kan inte behålla det, och det försvinner igen. Detta pågår en tid, och sedan, i ett visst ögonblick, framträder det och bli kvar länge nog för att ni skall igenkänna och minnas det. Det är så det går med allt nytt; först kommer det bara i korta stunder, sedan stannar det längre. Detta är det naturliga sättet att växa, det kan inte ske annorlunda. Vi har inom oss alltför många krafter av mekaniska tankevanor och alltför mycket annat felaktigt. Det verkliga "jaget" framträder och förintar omedelbart.

När ni förstår mer om den falska personligheten, inser ni att ni omges av den. Ni kan inte se något utan den falska personlighetens ögon, ni kan inte höra utan den falska personlighetens öron eller tala utan den falska personlighetens röst. Allt går genom den falska personligheten, och det

första steget består i att känna den, ty då vet ni hur mycket av ert liv den upptar.

F. Eftersom den falska personligheten är inbillad, finns den då egentligen?
S. Den finns egentligen inte, men vi inbillar oss att den finns. Den finns i sina yttringar, men inte som en verklig del av oss själva. Det är en förening av "jag", som inte har någon verklig grund, men de verkar och åstadkommer vissa effekter. Försök inte att definiera det, ty då bara går ni vilse i ord, och vi måste röra oss med fakta. Negativa känslor finns, ändå finns de samtidigt inte, eftersom det inte finns något verkligt centrum för dem. Det är detsamma med den falska personligheten. Det är en av olyckorna med vårt tillstånd att vi är fulla av obefintliga ting.

Ni måste förstå att ni inte ens kan börja arbeta på den nivå där ni befinner er; ni måste först ändra vissa saker. Ni kan finna vad ni skall ändra endast som resultat av era iakttagelser. Ibland blir det mycket klart, och först då börjar kampen, ty den falska personligheten börjar försvara sig.

Ni måste först känna den falska personligheten. Allt som vi nu talar om hänför sig till första stadiet – insikten om att vi inte känner den falska personligheten; att vi för att känna den måste studera, att allt det arbete vi gör gör vi på den falska personlighetens bekostnad, att allt arbete vi kan göra med oss själva innebär att minska den falska personlighetens makt, och att om vi börjar försöka arbeta, men lämnar den falska personligheten i fred, så blir det intet av allt vårt arbete.

Jag upprepar ånyo – ni måste förstå att den falska personligheten är en förening av alla lögnar, särdrag och "jag", som aldrig kan vara till gagn i något avseende, vare sig i livet eller i arbetet – lika litet som de negativa känslorna. Likväl säger den falska personligheten alltid "jag" och tillägger sig alltid många förmögenheter, såsom vilja, självmedvetenhet och så vidare, och om den inte tyglas, förblir den ett hinder för allt arbetet.

En av de främsta och viktigaste faktorerna i försöken att förändra en själv är alltså indelningen av en själv i "jag" och det som ni benämner med ert namn. Om denna indelning inte göres, om man glömmer den och fortsätter att tänka på sig själv på det vanliga sättet, eller om man delar in sig själv felaktigt, upphör arbetet. Arbetet med en själv kan skrida framåt endast på grundvalen av denna indelning, men det måste vara den *rätta* indelningen. Det händer ofta att människor gör en felaktig indelning: det de tycker om inom sig kallar de "jag", och det de inte tycker om eller det som i deras ögon är svagt eller obetydligt kallar de den falska personligheten. Detta är en alldeles felaktig indelning; det förändrar inte något, och man förblir den man är. Denna felaktiga indelning är helt enkelt lögn, att ljuga för sig själv, vilket är värre än något annat, eftersom i den stund man möter den minsta svårighet, visar det sig genom inre tvist och felaktig

uppfattning. Om man tillämpar en felaktig indelning, blir den inte tillförlitlig och sviker i nödens stund.

För att kunna rätt indela sig själv måste man förstå vad som är "jag" och vad som är "Ouspensky", "Brown" eller "Jones", med andra ord vad som är lögn och vad som är jag själv. Som jag sade, även om ni medger denna möjlighet att indela er själv, är ni ändå benägen att kalla det ni tycker om i er själv "jag" och det ni ogillar "icke-jag", ty den rätta indelningen kan man inte finna genast; ni måste finna några antydningar i samband med det arbete som gagnar. Om ni exempelvis säger att ert mål är att vara fri, är det först och främst nödvändigt att förstå att ni inte är fri. Om ni förstår i vilken utsträckning ni inte är fri och om ni formulerar er önskan att vara fri, skall ni sedan se inom er vilken del av er som vill vara fri och vilken del som inte vill det. Det vore en början.

F. Kan man se den falska personligheten utan hjälp?

S. Det finns ingenting som hindrar det teoretiskt sett, men jag har aldrig sett ett sådant fall. Folk ser den inte, inte ens om de får hjälp. Man kan visa en människa en spegel, och då säger hon, "Det där är inte jag, det är en konstgjord spegel, inte en verklig spegel. Det är inte en spegelbild av mig."

F. Hur kan man göra sig av med den falska personligheten?

S. Ni kan inte göra er av med den. Det vore detsamma som att försöka hugga av sig huvudet. Men ni kan göra den mindre påträngande, mindre beständig. Om er falska personlighet finns där tjugotre timmar om dygnet, så finns den där tjugotvå timmar och "ni" är närvarande en timme mer, när arbetet börjar. Om ni i vissa stunder känner faran av en yttring av er falska personlighet och ni finner ett sätt att hejda den, är detta vad ni har att börja med. Frågan om att göra sig av med den hör inte alls hit – den hänger samman med helt andra saker. Ni måste ha kontroll.

F. Är det inte att analysera sig själv att studera den falska personligheten? Jag trodde det var något dåligt.

S. I viss mån är det att analysera. Det var i första föreläsningen det sades att man skulle avstå från att analysera. Jag sade då att analys var omöjlig, eftersom ni inte visste tillräckligt. Analys betyder att konstatera orsaker och verkningar. Först sade jag att ni måste avstå från analys och endast iakttaga, iakttaga, iakttaga, inget mera, eftersom tiden för analys skulle komma, när ni kände lagarna. Nu studerar vi dessa lagar, så visst måste ni analysera mer och mer. De regler för iakttagelse och tänkande, som gavs i första föreläsningen, är en sak, men med tiden förändras de och modifieras. Vad man inte kan göra den första månaden, måste man göra redan den andra månaden. Både svårigheter och möjligheter ökar hela tiden. Analys måste alltid brukas försiktigt, när den är nödvändig; inte för all-

ting. Ibland är den bara ett slöseri med tid.

F. Skulle ni säga att den falska personligheten ibland byggs upp av andra människor – till exempel när vuxna säger inför ett barn att de hatar främlingar?

S. Just det. Den falska personligheten byggs upp från många håll, och förvisso i stor utsträckning genom ingivelser från andra människor. Ett barn tar emot många ingivelser, i synnerhet i fråga om vad det tycker om och ogillar.

F. Jag förstår inte riktigt hur jag skall finna de "jag" som motsätter sig arbetet. Betyder det att vi borde sälla fram vad "jagen" är?

S. Tänk inte teoretiskt på det! Försök att finna vad det är inom er som sätter sig emot systemets ideer eller försök att finna de "jag" (eller ni kan kalla dem vad ni vill), som är likgiltiga för det. Antag att ni har vissa bestämda tycken ifråga om mat. Dessa "jag", som är intresserade av mat, kan inte vara intresserade av själverinring. Sedan finns det andra "jag", som är intresserade av saker som är motsatta själverinring. Det finns saker ni kan njuta av att göra, endast om ni inte minns er själv, och naturligtvis är dessa "jag" mycket fientliga mot själverinring, eftersom det skulle fördärva deras njutning. Försök att finna dem på det sättet. Teoretiska metoder hjälper inte.

F. Vad har dessa konstlade grupper av "jag" för ursprung?

S. De kan ha bildats genom efterapning, önskan att vara originell, att vara tilldragande, att beundras av andra och så vidare.

F. När man finner en grupp av "jag", som inte vill själverinring, vad gör man då åt denna?

S. Låt den vara! Om den inte vill, vad kan man då göra åt den? Om det finns grupper av "jag" som vill, arbeta då med dem! De "jag", som inser nödvändigheten av själverinring, måste arbeta med andra "jag", som också vill det. De får inte ägna sin tid åt att söka övertyga andra "jag".

F. Kan man vänta sig att vissa "jag" inom en människa skräms av denna tanke på att skilja mellan "jag" och "herr A"?

S. Förvisso skräms alla "jag", som utgör den falska personligheten, eftersom detta betyder döden för dem. Men ni måste förstå att de kan visa sin rädsla endast en viss tid och att de därefter kan förkläda sig för att slippa dö. Ni kanske på fullt allvar tror att ni har gjort er kvitt den falska personligheten, medan den bara döljer sig inuti något särdrag, beredd att framträda. Detta särdrag är alltid svaghet. Så länge den finns kvar, stjäla den all energi, men den kan vara mycket bra förklädd, och i den gestalten kan den rent av bli starkare, medan den växer jämsides med det verkliga "jaget". Blotta insikten om nödvändigheten av att dela in sig i "jag" och "herr A" räcker inte för att förstöra den. Ni måste minnas att den falska personlig-

heten försvarar sig.

F. Bygger den falska personligheten på negativa känslor?

S. Det finns mycket annat i den falska personligheten förutom negativa känslor. Till exempel finns det alltid dåliga tankevanor; den falska personligheten eller delar av den falska personligheten bygger alltid på felaktigt tänkande. Men i viss mån har ni rätt: om man i vissa fall avlägsnar negativa känslor från den falska personligheten, bryter den samman, ty den kan inte leva dem förutan. Däremot kan somliga falska personligheter fungera med de behagligaste känslor. Det finns falska personligheter, som är mycket gladlynta, och sålunda kan den falska personligheten bedraga er och få er att tro att ni kämpar med negativa känslor. Den kan bedraga er på många olika sätt.

F. Springer alla negativa känslor ur den falska personligheten?

S. Hur kunde det annars vara? Den är så att säga ett särskilt organ för negativa känslor, för alstrandet, visandet och njutandet av dessa. Ni minns att det inte finns något verkligt centrum för negativa känslor. Den falska personligheten verkar som ett centrum för dem.

F. Är identifiering alltid en yttring av den falska personligheten?

S. Den falska personligheten kan inte yttra sig utan identifiering, lika litet som negativa känslor och mycket annat inom oss, såsom lögn, all inbillning. Man är identifierad främst med sin inbillade uppfattning om sig själv. Man säger, "det här är jag", när det inte är något annat än inbillning. Det är detsamma med lögnen – man kan inte ljuga utan identifiering; det vore ett mycket torftigt ljugande, och ingen skulle tro det. Det innebär alltså att man först måste bedraga sig själv, varefter man kan bedraga andra.

Att studera den falska personligheten är en av de snabbaste metoderna för att minnas sig själv. Ju mer ni förstår er falska personlighet, desto mer minns ni er själv. Det som hindrar själverinringen är först och främst den falska personligheten. Den kan inte och vill inte minnas sig själv, och den vill inte låta någon annan personlighet minnas sig själv. Den försöker på alla upptänkliga sätt hindra själverinring, kallar något slags sömn för själverinring. Sedan är den riktigt glad.

Ni får inte lita på er falska personlighet – dess ideer, dess ord, dess handlingar. Ni kan inte förstöra den, men ni kan göra den passiv en tid, och sedan kan ni så småningom försvaga den.

F. Ni säger att man inte får lita på något som har med den falska personligheten att göra, men den förefaller ju vara allt som finns.

S. Så kan det inte vara. Det finns en sak – *ni*, och det finns inbillade "jag". *Ni* är det som verkligen *finns*, och ni måste lära er att urskilja det. Det kan vara mycket litet, mycket elementärt, men ni borde vara i stånd att finna något inom er som är tillräckligt bestämt och fast. Om vi helt och hållet är

falsk personlighet, så händer ingenting. Det finns människor som är idel falsk personlighet. Övriga sidor av dem är så undertryckta, så svaga, att de inte kan stå emot den falska personligheten. Dessa människor kommer inte att studera sig själva, ty de skulle bli rädda för att se vad de är. Den falska personligheten tycker inte alls om det. Allmänt gäller att om de börjar, kommer de mycket snart att sluta och förklara det på något sätt, ty de är ur stånd att fortsätta självstudiet. Men om man har energin att fortsätta att studera den falska personligheten, visar detta att man har något förutom denna. Som jag tidigare sade, är detta ett arbete man utför varje dag, inte en gång i månaden eller en gång om året. Det är en undersökning man gör varje dag.

F. Skulle ni säga att den falska personligheten är mera benägen att lämna en när man blir äldre?

S. Nej. Om ni inte gör något emot den, växer den. Tycke och smak kan förändras, men den växer. Detta är den enda "utveckling" som sker i det mekaniska livet. Den falska personligheten är den mest mekaniska delen av oss – så mekanisk att det inte finns något hopp om den. Därför skall man inte låta den komma in i arbetet.

F. Man kan väl antaga att verkligt stora människor, till exempel helgonen, övervinner den falska personligheten?

S. Det beror på graden. Helgonen beskriver de djävlar som de måste kämpa med. Alla djävlar lever i den falska personligheten.

F. Hur kan jag minnas min insikt att mycket av det emotionala lidandet finns i den falska personligheten?

S. Endast genom själverinring. Lidandet är bästa möjliga hjälp till själverinring, om man lär sig använda det. Av sig självt hjälper det inte; man kan lida hela livet igenom utan att det ger ett enda dugg i resultat, men om man lär sig att *använda* lidandet, blir det till gagn. Försök att minnas er själv den stund ni lider!

F. Det finns två slag av lidande: det ena beror på att jag ser min egen maskinmässighet och svaghet, och det andra är lidande av att jag ser att någon jag tycker om är sjuk eller olycklig. Hur arbetar man emot det eller använder det till arbetet?

S. Frågan är, kan ni göra något eller inte? Om ni kan, så kan ni, men om ni inte kan, så är det en annan sak. Om vi börjar lida för allt vi inte kan avhjälpa, så kommer vi förvisso att aldrig sluta lida. Huvudsaken är att finna hur mycken inbillning det finns däri. Vi kan vara fullständigt vissa om att det inte finns någon, men om vi anstränger oss ytterligare en gång, ser vi ofta att det är inbillning alltihop. Vi har en felaktig bild av oss själva, och samtidigt tillägger vi denna felaktiga bild verkliga drag. Men om denna bild är falsk, då bör allting i den vara falskt och även dess lidande falskt.

Detta lidande kan vara mycket svårt, men det gör ingen skillnad. Inbillat lidande är i allmänhet obehagligare än verkligt, ty med det verkliga lidandet kan man göra något, men med det inbillade lidandet kan man inte göra något. Man kan bara göra sig kvitt det, men om man tycker om det eller yvs över det, måste man behålla det.

F. Jag inser fortfarande inte hur man börjar förstå den falska personligheten.

S. Ni måste veta vad den är, placera den, så att säga; det är första steget. Ni måste inse att all identifiering, alla krav på hänsyn, alla lögner, alla lögner för en själv, alla svagheter, alla motsägelser, antingen man ser dem eller inte, allt detta är den falska personligheten. Den är liksom en särskild hundras. Om man inte känner den, kan man inte tala om den. Om man så bara ser små stycken av den, räcker det alldeles, ty varje litet stycke går i samma färg. Om man har sett denna hund en gång, kommer man alltid att känna den. Den skäller på ett visst sätt, rör sig på ett visst sätt...

I början kan ni inte veta vad som är "jag" och vad som är den falska personligheten. Det ni kallar "jag" är en invecklad struktur, och det är även den falska personligheten. Man kan inte veta *allt* om någondera av dem, men om man från den ena sidan tar något som man utan tvivel vet är falskt och från den andra något som man utan tvivel vet är äkta, kan man jämföra dem.

F. Ibland iakttar jag mig själv, när jag är identifierad eller kräver hänsyn och finner då att jag gör det på grund av en bild jag har av mig själv. Kan jag på detta sätt lära känna den falska personligheten och genom att iakttaga den försvaga den?

S. Ja, det är det enda sättet, men endast om ni inte tröttnar på det, ty det är många människor, som ivrigt börjar men snart tröttnar och sedan använder "jag" utan urskillning, utan att fråga sig, "vilket jag?". Vår huvudfiende är ordet "jag", ty som jag sade har vi egentligen ingen rätt att använda det i vanliga förhållanden. Mycket senare, efter en lång tids arbete, kan vi börja tänka på den grupp av "jag", som motsvarar vice förvaltare, såsom "jag". Men när ni i vanliga förhållanden säger "jag tycker inte om", måste ni fråga er, "vilket av mina 'jag' är det som inte tycker om?". Sålunda påminner ni er ständigt om denna mångfald. Om ni glömmer det en gång, blir det lättare att glömma det nästa gång. Det finns många goda begynnelse i arbetet, och sedan, efter en tid, glömmer man *detta*, och då börjar man glida utför, så att man till sist är mer maskinmässig än förut. Självkänndomen begynner med att man förstår vem det är som talar inom en och vem man kan lita på.

F. Ökar ens förmåga att arbeta precis lika mycket som ens förmåga att försvaga den falska personligheten?

S. Arbetet börjar med kampen mot den falska personligheten. Allt man kan få får man enbart på den falska personlighetens bekostnad. Senare, när den göres passiv, kan man få mycket på bekostnad av annat, men länge måste man leva på den falska personligheten, så att säga. Den falska personligheten är mycket svår att finna i det vanliga livet, ty eftersom det inte finns något handlande emot den, finns det heller inget motstånd. Men när en människa börjar arbeta, visar sig motståndet mot arbetet, och detta motstånd är den falska personligheten.

F. Kan inte den falska personligheten intressera sig för eller dragas till systemets ideer?

S. Jo, mycket. Men då får man systemet i den falska personlighetens ljus, och det blir ett helt annat system. Den stund den falska personligheten tar systemet till sig, växer den sig bara starkare och försvagar systemet för en. Den lägger till ett ord här och ett annat där, och man kan bara inte fatta i vilken egendomlig skepnad några av ideerna kommer tillbaka till en. Om ett enda ord utelämnas ur någon formulering, kan det göra en idé helt annorlunda. Den falska personligheten vet alltid bäst och är alltid i sin fulla rätt, när den gör vad den vill. Det är däri faran ligger.

Systemet menar allt som sägs i den bemärkelse vari det sägs. Om man medvetet eller omedvetet lägger det till rätta, så kan det inte kallas systemet – det blir ett pseudosystem, en förfalskning av systemet. Den stund det blir oriktigt eller något glöms bort eller utelämnas, ger det ett felaktigt resultat.

F. Jag ställer dessa frågor, eftersom jag ibland tvivlar på äktheten i mitt intresse för arbetet – jag kanske ljuger för mig själv.

S. Den frågan kan endast ni själv besvara; och, där har vi det åter igen, endast om ni inte glömmer de grundläggande principerna, inte säger "jag" om något som endast är ett av "jagen". Ni måste lära känna andra "jag" och minnas dem. Att glömma detta är mycket farligt, ty då kan en chock, en liten förändring i något, vara nog för att vrida allt fel.

*

När vi hittills talat om människan, har vi talat om allmänmänskliga drag, som är gemensamma för alla människor. Men i ett visst skede i arbetet måste man, förutom att förstå de allmänna principerna, försöka finna sina egna särdrag, ty man kan inte känna sig själv för praktiska ändamål, om man känner endast de allmänna utmärkande dragen. Varje människa har sina egna särdrag, sina egna svagheter, där hon är oförmögen att stå emot sådant som händer. Dessa särdrag eller svagheter kan vara mycket enkla eller mycket sammansatta. En människa kan vara i stånd att motstå allt utom god mat; en annan allt utom att prata eller hon

kan vara för lat eller för verksam. Det är i ett visst skede av självstudiet mycket viktigt att finna sitt eget främsta särdrag, det vill säga främsta svaghet. Människor har mycket olika främsta särdrag, och om vi kan stå emot något som en annan inte kan stå emot, därför att det råkar vara hennes främsta särdrag, ger denna skillnad i svagheter oss illusionen att vi kan "göra". Främsta särdrag eller främsta svaghet finns i den falska personligheten. I några fall är det möjligt att tydligt se ett, två eller tre särdrag eller tendenser, ofta kopplade till varandra, som ingår i allt liksom en axel runt vilken allt snurrar. Detta är främsta särdraget. Ibland är det mycket klart och framträdande, men ibland är det svårt att beskriva. Vårt språk har ofta inga ord, inga former att beteckna det med, och det kan anges endast med omskrivningar. Det är intressant att man knappast någonsin finner sitt eget främsta särdrag, eftersom *man är i det*, och om man får höra talas om det, tror man det vanligen inte. Men vi kan finna vad som står sida vid sida om det, även om detta inte är det.

Det är ibland nyttigt att samla in vänners uppfattningar om en själv, ty detta hjälper en ofta att upptäcka ens särdrag. Det är mycket viktigt att taga reda på vad det är som skapar hinder för vårt arbete. Tills man har funnit ett främsta särdrag, innebär detta en ständig energiförlust, så vi måste finna denna läcka och stoppa den.

F. Kan man någonsin finna främsta särdraget själv?

S. I ett visst skede i organiserat arbete kommer det fram eller kan man tala om det för er. Men om man talar om det för er, kommer ni inte att tro det. Eller är det ibland så uppenbart att det är omöjligt att förneka det, men med hjälp av buffertar kan man glömma det igen. Jag har känt människor, som satte ett namn på sitt främsta särdrag och sedan mindes det en tid och därefter glömde det. Man måste själv komma det nära. När man själv känner det, vet man. Om man endast får det omtalat för sig, kan det lätt hända att man glömmet det. När man finner många yttringar av sin falska personlighet, kan det hända att man finner sitt särdrag.

F. Är det vad man kallar en buffert?

S. Nej, men buffertar döljer det främsta särdraget; det gynnas av buffertar.

F. Kan vi rätta till våra främsta särdrag, om vi finner dem? Ni sade att vi inte kan förändra något.

S. Vanligtvis kan vi inte göra det. Men här betyder det att använda det resultat av erfarenhet och kunskap som inte hör till det vanliga livet.

F. Men också en vanlig människa förändras.

S. Naturligtvis förändras hon, hon blir mer mekanisk, trängre, stelare. Det kan finnas undantag, men i regel går det inte framåt i det vanliga livet. Personligheter förändras, i synnerhet ifall omständigheterna förändras, men det är mekanisk, slumpartad förändring. Vi grundar ofta vår åsikt på

undantag, antingen vi iakttar dessa rätt eller fel. Det är alltid lättare att märka undantagen än reglerna.

F. När man har iakttagit en viss tendens hos en själv, beslutar man att den inte skall hända.

S. Vanligen fortsätter den att hända, efter att man beslutat. Eller om den inte händer, framträder en annan tendens i dess ställe. I regel är det endast ett som hejdar den – rädsla.

F. Varierar främsta särdrag under livet?

S. Om de har klara konturer, fortvarar de hela livet igenom.

F. Ändå kan jag se sådant som jag haft och som inte existerar nu.

S. Kanske det. Vår kunskap om oss själva är mycket bristfällig. Man kan iakttaga många saker i livet och begå stora misstag, om man inte vet hur man skall sanna. Och som jag sade, är det i allmänhet svårt att se främsta särdrag.

F. Skulle ni kunna säga mig vilket som är mitt främsta särdrag?

S. Det tror jag inte. Ni förstår, detta är inte nödvändigt för att börja arbeta. Det som är viktigt i början är inte själva främsta särdrag utan det som alstras av det, och det kan ni studera i form av inställningar. Vi känner inte våra inställningar, då vi ju aldrig har tänkt på oss själva på rätt sätt. Vi har för många inbillningsideer. Vad vi nu måste studera är alla våra synsätt, vanemässiga känslor, tänkesätt, vad vi hittar på. Allt detta är resultat av ett enda eller flera främsta särdrag, ty det kan finnas två eller tre särdrag, som är de viktigaste, inte nödvändigtvis ett enda. Tänk på den falska personligheten; detta är fullt tillräckligt för praktiska ändamål. Teoretiskt sett snurrar den falska personligheten i de flesta fall kring en axel, och den axeln är främsta särdrag. Om en människa har en stor svaghet, är det från en synpunkt sett en fördel, ty om hon kan övervinna detta särdrag, denna svaghet, kan hon i ett slag åstadkomma många ting. Det är en fördel, om saker är samlade, om många saker strålar samman i en punkt. Då får man bättre resultat av ansträngningar på denna punkt än om man arbetar på olika punkter. Men främsta särdrag går inte alltid att definiera. Ibland kan man sätta fingret på det, ibland inte; hos en människa kan man se det och inte hos en annan. Men den falska personligheten *kan* man se.

F. Är främsta särdraget föda åt den falska personligheten?

S. Främsta särdraget är inte föda. Det *är* den falska personligheten. Det är något som den falska personligheten bygger på och som ingår i allt.

F. Är det främsta särdraget, som alltid fattar beslut i viktiga ögonblick?

S. Det är den bästa definitionen på det – att det alltid fattar beslut.

I samband med främsta särdraget är det bättre att först tänka i allmänna begrepp – varför ni kom till systemet, vad ni vill få ut av systemet. Det händer ofta att människor kommer till föredragen i årtal och glömmer

varför de kommit. Om ni minns varför ni kommit, kan systemet besvara era frågor, men inte utan detta. Ni kanske inte minns maskinmässigheten; ni kanske glömmer att varenda människa har en mycket stark övertygelse om att hon kan "göra" och att om hon inte kan det, så är det därför att hon inte tänkte på det eller inte ville det. Det är nödvändigt att kämpa med denna idé och förstå att vi är mekaniska, att vi inte kan göra något, att vi sover, att vi har många "jag" – allt detta. Detta hjälper er att se den falska personligheten, ty allt detta som vi tillägger oss är standardexempel på inbillning. Och den inbillade personligheten, den falska personligheten, är vars och ens främsta särdrag.

F. Är den falska personligheten alltid självisk?

S. Om ni tänker på er själv som falsk personlighet och försöker finna vad som inte är det, kan ni vara ganska säkra på att allt som är själviskt är falsk personlighet. Men ju mer ni tänker på den, desto mindre ser ni den. Den kan förefalla mycket osjälvisk, och det är det allra värsta.

F. Finns det många slag av främsta särdrag?

S. Det finns egendomliga slag och det finns klassiska slag. Ett mycket vanligt särdrag, som beskrivs på många ställen i Nya Testamentet, består i att se andras fel men inte sina egna. Sedan finns det vissa slag av självömkan som är mycket vanliga. Och så finns det egendomliga sammansättningar, som det ibland är svårt att hitta en psykologisk definition på.

F. Är själverinring det enda sättet att besegra främsta särdraget?

S. Utan själverinring kan vi ingenting göra. Den är den enda utvägen.

F. Är det inte möjligt att ha olika särdrag, när man är tillsammans med olika människor?

S. Nej, detta är roller. Särdrag förändras inte så snabbt.

F. Är det ett särdrag att klandra andra människor?

S. Det kan vara ett särdrag. Men vad är det grundat på? På bristande förståelse. Om ni börjar studera psykologi, finner ni att alla orsaker ligger i er själv; att det inte kan finnas några orsaker utanför er själv. Detta är något som ni inte påminner er om tillräckligt ofta. En liten del förstår att orsakerna ligger inom er, men den större delen fortsätter att anklaga andra människor. I botten på varje negativ känsla ni omhuldar kommer ni att finna självrettfärdigande, som när den. Ni måste först hejda den i er tanke, sedan kan ni hejda den i känslan också. Bristande förståelse är den främsta orsaken, därefter kommer bristande ansträngning.

F. Sade ni att lättja kan vara ett främsta särdrag?

S. Lättjan är för en del människor tre fjärdedelar av deras liv eller mera. Ibland är lättjan mycket viktig och främsta särdrag hos den falska personligheten, och då beror allt det övriga på lättjan och tjänar lättjan. Men ni måste komma ihåg att det finns olika slag av lättja. Det är nödvändigt

att finna dessa olika slag genom att iakttaga sig själv och iakttaga andra. Till exempel finns det mycket upptagna människor, som alltid är sysselsatta med något, och likafullt är de lata i sitt *tänkande*. Detta förekommer oftare än något annat. Lättja är inte bara önskan att sitta still och ingenting göra.

F. Vilket är det bästa sättet att kämpa med den falska personligheten?

S. Gör alltid något som den falska personligheten inte tycker om, så kommer ni mycket snart att finna ytterligare saker den inte tycker om. Om ni fortsätter, blir den alltmer retad och visar sig allt tydligare, så att det snart inte råder något tvivel om den.

Men först måste er kamp grundas på kunskap – ni måste känna dess särdrag, finna vad den tycker särskilt illa om. En falsk personlighet tycker illa om något visst, en annan ogillar något annat. Ni måste ha tillräcklig styrka inom er för att gå emot den.

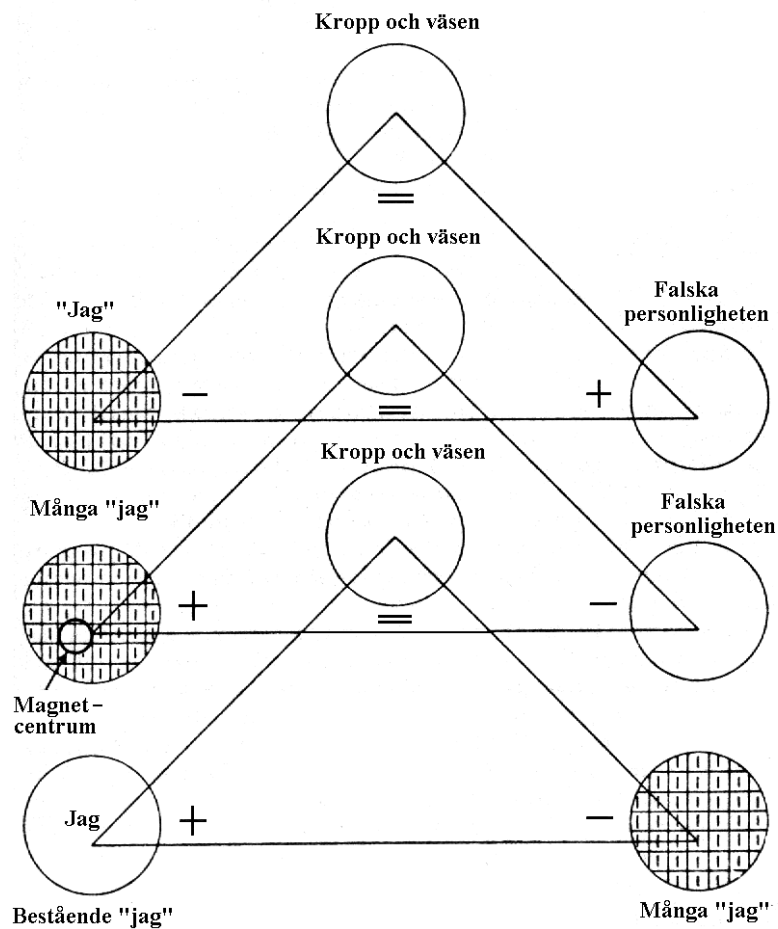
*

Låt oss nu tala om förhållandet mellan den falska personligheten och andra delar av människan. Hos varje människa i varje stund sker hennes utveckling genom något som kan kallas en statisk trekraft. Denna trekraft kan kallas statisk, eftersom det som finns i triangelns övre spets alltid är kvar på samma ställe och verkar som neutraliserande kraft, medan de andra krafterna byts ut mycket långsamt.

Människan består av fyra delar: kropp, själ, väsen och personlighet. Om väsen och personlighet har vi redan talat. Beteckningen "själ" används i systemet i betydelsen "livsprincip". Själen kan beskrivas som ett moln av fina materier eller energier som hänger samman och är knutna till den fysiska kroppen. Så länge som själen finns i kroppen, lever kroppen och utgör kropp och själ en enhet. När de skils åt, säger vi att kroppen dör. Det är detta som skiljer ett stycke dött kött från levande kött. När ett centrum arbetar väl, är själen koncentrerad där. Men hos en vanlig människa har själen inga psykiska egenskaper, och det är heller ingen mening med att ni får veta något mera om den. Detta säger jag bara från en teoretisk synpunkt; själen är helt materiell, ehuru av en finare materialitet än kroppen.

Diagrammet kan vara till gagn, eftersom det visar vad vi är, om vi kan inse det. Det visar förändringarna i vår utveckling, vad vi nu är och vad vi kan bli. När ni lär er att använda detta diagram, kommer det att hjälpa er att fastställa bestämda stadier i arbetet.

Den första triangeln visar människans tillstånd i det vanliga livet; den andra visar hennes tillstånd när hon börjar utvecklas. Det finns långa perioder mellan det tillstånd som visas i den första och det tillstånd som visas i den andra triangeln och ännu längre mellan dessa och den tredje triangeln. Faktiskt finns det många stadier däremellan, men dessa tre är tillräckliga för att visa utvecklingens väg med avseende på den falska personligheten.

Det är nödvändigt att minnas att inget av dessa tillstånd är bestående. Vart och ett av dem kan vara en halvtimme, varefter ett annat stadium kan inträda och sedan ytterligare ett annat tillstånd. Diagrammet visar endast *hur* utvecklingen sker. Det vore möjligt att fortsätta diagrammet bortom det bestående "jaget", eftersom det bestående "jaget" återigen har många

former.

Trekraften utgöres av kroppen, själen och väsendet vid triangelns övre spets. Vid den andra spetsen finns "jag", vilket fattas i betydelsen av många "jag", som utgör personen, det vill säga alla känslor och förnimmelser, som inte ingår i den falska personligheten. Triangelns tredje spets står för den falska personligheten, det vill säga den inbillade bilden av en själv.

Hos en vanlig människa kallar sig den falska personligheten "jag" och är aktiv, men efter en tid, om människan kan utvecklas, börjar magnetcentrum växa hos henne. Hon kanske kallar detta för "särskilda intressen", "ideal", "ideer" eller något dylikt. När hon börjar känna av detta magnetcentrum, finner hon en särskild del inom sig, och från denna del börjar hennes växande. Detta växande kan ske endast på bekostnad av den falska personligheten, ty den falska personligheten kan inte framträda samtidigt med magnetcentrum. När magnetcentrum är aktivt, är den falska personligheten passiv, men när den falska personligheten är aktiv, är magnetcentrum passivt.

Om magnetcentrum har bildats hos en människa, kan hon möta en skola, och när hon börjar arbeta, måste hon arbeta emot den falska personligheten. Detta betyder inte att den falska personligheten försvinner; det betyder endast att den inte alltid är närvarande. I begynnelsen är den nästan alltid närvarande, men när magnetcentrum börjar växa, försvinner den, ibland för en halvtimme, ibland rent av för en dag. Sedan kommer den tillbaka och stannar en vecka!

När den falska personligheten försvinner för en kort tid, blir "jag" starkare, men egentligen är det inte "jag", det är många "jag". Ju längre tider den falska personligheten är försvunnen, desto starkare blir "jaget", som består av många "jag".

Magnetcentrum kan förvandlas till vice förvaltare, och när vice förvaltare förvärvar kontroll över den falska personligheten, överför den allt onödigt till den falska personlighetens sida, och endast det nödvändiga blir då kvar på "jagets" sida. Sedan, på ett ännu senare stadium, kan det hända att det bestående "jaget" sällar sig till "jagets" sida med allt som hör dit. Då kommer många "jag" att vara på den falska personlighetens sida, men det kan vi inte säga mycket om nu. Det kommer att finnas ett bestående "jag" med allt vad därtill hör, men vi vet inte vad som därtill hör. Det bestående "jaget" har helt andra funktioner, ett sätt att se som helt skiljer sig från något vi är vana vid.

Benämningen "bestående jag" är inte alldeles lyckad, ty det består inte särskilt länge; det endast kommer och stannar när så behövs, och när så inte behövs, kan det försvinna igen. Det är därför bättre att säga "verkliga

jaget”. När detta “jag” kommer, styr det alla andra “jag”. Det kan styra allt på ett sätt inget existerande “jag” kan, så det är på sätt och vis alldeles nytt. Men när detta enda “jag” kommer, betyder det inte att det stannar. För det första kanske det inte är nödvändigt för det att vara där, eftersom också de mindre “jagen” måste lära sig att handla rätt. För det andra behöver det ett mycket intensivt arbete, och om arbetet avtar, kan det inte stanna. Det finns alltså många villkor för dess närvaro, men om man en gång erfarit smaken av dess närvaro, vet man mycket och är man viss om mycket som man nu endast kan förmoda.

Den statistiska trekraften visar att antingen personligt arbete eller förfall pågår med avseende på den falska personlighetens olika yttringar, men att kroppen, själen och väsendet hela tiden förblir desamma. Efter en tid påverkas även dessa, men de ingår inte i inledande stadierna. Kroppen förblir samma kropp, väsendet förändras senare men ingår inte i arbetets begynnelse. Enligt detta system ingår väsendet endast i den mån det är blandat med personligheten. Vi behandlar det inte för sig, då vi ju inte har något redskap för att arbeta med väsendet åtskilt från personligheten.

F. Innebär detta diagram att kroppen och väsendet ibland kommer in på den falska personlighetens sida och ibland på den andra sidan enligt vilken som är överst?

S. Nej. Om kroppen och väsendet är normala, så är de opartiska och deltar inte på den ena eller andra sidan. Men om det är något fel på dem, så är de på den falska personlighetens sida. Men det ingår inte i vårt samtal nu; vi tar dem som en bestående kraft. Förändring sker vid triangelns båda andra spetsar.

F. Betyder detta diagram att vice förvaltaren börjar ersätta magnetcentrum, när man inleder skolarbetet?

S. Som jag tidigare förklarat, kommer inte vice förvaltaren direkt från magnetcentrum. Detta måste först förvandlas till olika saker. Det första, som visar att något växer rätt på magnetcentrums plats, är värderingen – förståelsen av arbetet. Det är långt mellan det ena och det andra. I diagrammet visas hur det ena följer det andra, men det betyder inte att det ena följer det andra genast – de ligger miltals ifrån varandra, och det finns hundratals förvandlingar.

F. Vad är det som får “jaget” att utvecklas och den falska personligheten att tyna bort?

S. Alla förändringar sker med tiden. I det vanliga livet finns den falska personligheten med hela tiden. Sedan, med tiden, minskar den och blir mindre betydande, tar upp mindre tid. (Det visas i diagrammets andra stadium, där den falska personligheten har blivit passiv och de många “jagen”, som omger magnetcentrum, har blivit aktiva.) Man kan inte min-

ska den falska personligheten vad avser storleken, men man kan minska den vad avser tiden. Utgå från dygnets tjugofyra timmar – hur många timmar hör till den ena och hur många till den andra? Allt inom oss som förändras förändras på detta sätt.

F. Jag hade hittills intrycket att den falska personligheten var samlingen av alla de många "jagen". Detta diagram har gjort saker och ting litet dunkla för mig.

S. Bland de många "jagen" finns det några nyttiga och många passiva "jag", vilka kan utgöra begynnelsen till andra personligheter. Den falska personligheten kan inte utvecklas; den är alltigenom felaktig. Det är därför jag har sagt att allt arbete måste vara riktat emot den falska personligheten. Om man misslyckas med sitt arbete, är det därför att man inte tillräckligt uppmärksammat den falska personligheten, inte studerat den, inte arbetat emot den. Också den falska personligheten består av många "jag", men de är alla inbillade.

F. Jag förstår inte vad ni menar med passiva "jag".

S. Passiva "jag" är "jag" som styres av andra, aktiva "jag". Exempelvis kan goda föresatser vara styrda av lättja. Lättjan är då aktiv, de goda föresatserna passiva. Det "jag" eller den sammansättning av "jag" som styr är aktiv; de "jag" som styres eller drivs är passiva. Fatta det mycket enkelt!

Diagrammet återger ett tillstånd, sedan ett något annorlunda tillstånd och åter ett annat tillstånd. Med diagrammets hjälp kan ni se tre olika tillstånd hos människan begynnande med det mest elementära. I det mest elementära tillståndet är den falska personligheten aktiv och "jaget" passivt. Kroppen, själen och väsendet förblir alltid neutraliserande. När efter många stadier det bestående "jaget" kommer, blir "jaget" aktivt, de många "jagen" passiva och den falska personligheten försvinner. Många olika diagram kan ritas mellan dessa två ytterligheter, och därbortom finns åtskilliga möjligheter.

F. Finns i statiska trekraften någon plats, där en grupp "jag", utan samband med magnetcentrum, är aktiv och den falska personligheten passiv?

S. När jag sade att vissa grupper av "jag" eller personligheter blir aktiva, menade jag dem som är samlade runt magnetcentrum. Först är magnetcentrum självt och sedan de "jag" som grupperar sig runt magnetcentrum motsatta den falska personligheten. Sedan, i ett visst skede, blir magnetcentrum aktivt och den falska personligheten passiv. Magnetcentrum är en sammansättning av vissa grupper av intressen eller tycken. Det leder en inte, ty ledning skulle betyda framåtskridande, då man däremot förblir på samma ställe. Men när saker infinner sig, kan man med magnetcentrums hjälp se vad som är vad eller om man tycker om eller ogillar en sak. Man kan välja. Innan man kommer in i arbetet, är magnetcentrum en viss

punkt, som förvandlat sig till en viss grupp av intressen. När man möter arbetet, blir magnetcentrum intresserat av skolarbetet, och då försvinner det såsom magnetcentrum, ty magnetcentrum är något svagt, och förvandlas till vad som kan kallas en "arbetspersonlighet". Detta diagram är avsett att beskriva de första stadierna i arbetet och därför har jag satt in mycket få av de kombinationer som skulle kunna visas. Till exempel kan vi i ett av inledningsskedena rita en trekraft med kropp, själ och väsen vid översta spetsen, den falska personligheten på ena sidan och många "jag", som redan är indelade i vissa grupper, på den andra. En av dessa grupper är magnetcentrum, men det finns andra grupper, kanske inte anknutna, men ännu inte fientliga till magnetcentrum, vilka kan existera och med tiden utvecklas till något bättre. De grupper av "jag", som alltid är fientliga och alltid skadliga, utgör den falska personligheten.

F. Beror förändringen från en form av den statiska trekraften till en annan på en förändring av varat?

S. Ja, varje liten förändring är förändring av varat, även om detta uttryck i allmänhet används om större, viktigare förändringar. När vi talar om förändring av varat, talar vi exempelvis om förändring från människa 1, 2 och 3 till människa 4. Detta är förändring av varat, men naturligtvis består detta stora språng av flera mindre språng. Den statiska trekraften är endast ett hjälpdigram. Det representerar *er*. Det visar ert varas tillstånd, vad ni är i ett visst ögonblick, och det hjälper er att beskriva för er själv alla de stadier ni går igenom från den vanliga maskinmässiga tillvaron till utvecklingen. På detta sätt beskriver ni det inte med ord utan ger en fullständig bild av det.

Vårt mål är att bli en, att få ett bestående "jag". Men i begynnelsen innebär arbetet att man blir alltmer splittrad. Ni måste inse hur långt ni är ifrån att vara en, och först när ni känner alla dessa smådelar av er själv, kan arbetet börja med ett eller annat av de huvudsakliga "jag" omkring vilka enheten kan byggas. Det vore att ha förstått det fel att förena alla de saker ni nu finner inom er själv. Det nya "jaget" är något ni för närvarande inte känner; det växer ur något som ni kan lita på. När ni först avskiljer den falska personligheten från er, försöker ni dela upp er i det ni kan kalla pålitligt och det ni finner opålitligt.

När ni befinner er i ett tillstånd av tvivel, kom då ihåg att kalla fram andra "jag", som har en viss värdering! Det är enda sättet att övervinna tvivel. För att utvecklas måste ni ha någon förmåga till värdering. Det enda praktiska tillvägagångssättet är att tänka på de olika sidorna av er själv och att finna de sidor som kan arbeta och de sidor som inte kan det. Några människor har verkliga värden, somliga har falska värden, och vissa har inga värden alls. Det är detsamma med "jagen".

Människor kan ägna sina liv åt att studera system och systemens ord och aldrig komma fram till verkliga saker. Tre fjärdedelar eller nio tiondelar av vår vanliga kunskap existerar egentligen inte: den finns bara i inbillningen. Men detta arbete måste vara praktiskt från första början.

Ni måste förstå att utan arbete, utan systemet, kan man inget göra. Om man börjar arbeta, har man en chans. Men också i arbetet lurar faror, ty om människor *tror* att de kan göra något och samtidigt vägrar att *arbeta* med att förvärva kontroll, om de förblir teoretiska för länge och inte inser att inget slags förändring är möjlig utan stora ansträngningar, om de fortsätter med att skjuta upp dessa ansträngningar till morgondagen, då kommer denna ständiga tvekan att börja alstra en verkan och efter en tid kommer så ett farligt skede. Det kommer inte i begynnelsen, utan endast om man länge fortfar utan att tillräckligt anstränga sig eller göra något på allvar. I stället för att bli en kan man då klyvas i två, så att alla särdrag och alla personligheter delas i två grupper – den ena nyttig för arbetet och till gagn för det personliga arbetet och den andra likgiltig eller rent av fientlig. Dessa två grupper kan fortsätta att existera sida vid sida, försöka att inte komma fram samtidigt; den ena kan komma på morgonen, den andra på eftermiddagen. Detta är en verklig fara, ty om två delar sålunda bildas, fördärvar den enas likgiltighet resultatet av den andras arbete, och sålunda avstannar utvecklingen. Den andra delen är inte nödvändigtvis dålig eller fientligt inställd mot arbetet, utan endast svag, och svaghet och styrka kan inte växa samtidigt. Det är alltså nödvändigt att kämpa mycket snabbt och skoningslöst mot detta, annars kan det leda till dubbel kristallisering.

F. Skulle man veta det, om två sådana grupper av personligheter höll på att bildas inom en?

S. Om man lär sig att iakttaga sig själv, kan man märka när det börjar hända, och då får man inte låta det pågå för länge, ty det blir för varje dag allt svårare att kämpa med det. Men det yttrar sig olika i olika fall.

F. Handlar det om att förvärva en mängd kunskap utan förståelse?

S. Nej. Också förståelse är möjlig i ett sådant fall, men då *utan handlande*. Ni förstår, inte ens kunskap och förståelse kan hjälpa, om man inte arbetar med varat. Om inte samtidigt viljan växer, kan man förstå och inte kunna göra något. Om folk väntar för länge utan att anstränga sig på allvar eller fatta allvarliga beslut, kan de få början till denna dubbla kristallisering. Då kan de inte få några resultat av sitt arbete, och efter en tid kan de rent av få felaktiga resultat.